

Dva kontrastní dny v Garáži

Lenka Dusilová & spol. versus Oldies party

Když jde člověk do děčínského klubu Garage, nemá prázdnotu, jestli tam bude sám, nebo zda se bude tísnit a prodírat davy. Minulý víkend to potvrdil.

Astronomické jaro, které přišlo o den dříve než to kalendářní, tj. 20. března, přivezla do Děčína **Lenka Dusilová**. Doprovázela ji jazzová pianistka a aranžérka **Beata Hlavenková** a houslista **Martin Zbrožek**. „Předkapelou“ pro tento večer byl písničkář **Pavel Švarc**, ukrývající se pod pseudonymem *Paflík project*.

Nebyl-li toto snad zcela první písničkářův koncert, pak přinejmenším zažil umělec svou premiéru před velkým publikem. Garáž totiž byla celkem napěchována lidmi: ne tak extrémně, jako občas bývá, nicméně bylo o něco víc plno, než aby člověk sem tam do někoho nevrazil. Řeklo by se „atmosféra“, ale není to tak úplně pravda.

Publikum, které čekalo poměrně drahnou dobu na zahájení akce, se před koncertem náležitě rozhlučnilo. A jak už bývá dobrým zvykem v Garage, zvuk z reprobeden byl o dost tišší než okolní hluk a šum vzrušených rozhovorů. Namačkali jsme se tedy co nejvíc dopředu. Paflík project startuje se snad pětačtyřicetiminutovým zpožděním (způsobeným problémem s kabelem).

Na umělce čeká pod pódiem nemalá grupa fanynek. Dívky povzbuzují; Pavel se usmívá, synergie. Když se z pódia konečně začnou linout první tóny, jsme rádi, že čekání už skončilo.

Zvýraznil bych, že hudebník je ve zpěvu intonačně jistý, nedělá

Lenka Dusilová

nepříjemné chyby. To je však málo: aranže skomírají mezi moderní americkou větví písničkářství (to ve světlejších chvílích) a místy opravdu příliš jednoduchým brnkáním. Texty jsou na můj vkus slabé, ploché, naivní, za což může také velmi dřevní způsob, kterým je autor rýmuje. Asi mě nezajímají sdělení o tom, že chlapec se chce pomilovat se svojí dívkou a že se mám smát. Nemám rád prvoplánovou „pohodovost“, jednoduchost hraničící s primitivitou (všem reggaemánům na dvěře). Zaobalena do bás-

ničtějšího hávu by taková tvorba měla šanci zaujmout: příliš jednoduchá ale ztroskotává. Co Paflík project potřebuje, je velká míra sebekritiky a produkční práce na skladbách, za dva roky by pak mohlo přijít něco skutečně velkého. Vydrž!

Okraden o čas Pavel uvolňuje podium Dusilence. Zbrožek i Hlavenková přicházejí v těsném závěsu. Dusilová zkusí mikrofon. Poprosí, aby se povídaví lidé pokud možno vzdálili od pódia. Ví, proč to dělá: hluk přesahuje únosnou míru a zvuková aparatura jej nedokáže vyrušit. Máme tu problém, jelikož se chystáme vyslechnout vysoce komorní hudbu.

A ono se daří i nedaří. V momentech, kdy je dav „posluchačů“ o něco vlídnější a tolik nehlučí, se můžeme oddávat meditaci, v níž je nám vedoucím toto líbezne hudební trio. Přiznám se, že na koncert jsem šel schválně nepřipraven předchozím poslechem, jelikož jsem chtěl okusit, nakolik bude zpěvačka „fungovat“ a splní tak očekávání, která nastolily velmi kladné ohlasy v tisku. Jednoduše: ne splnila, ale předčila - slyšeli jsme solidní kus precizní muzikanstské práce, bylo

řemeslo i pocit, to všechno do-spělé, autentické, uměřené.

Pojmenovat Dusilové současnou tvorbu (zvěčněnou na albu *Eternal Seekers*) se určitě neobejde bez jisté újmy na zdraví díla - každá škatulka se musí přinejmenším lehce seknout. Každopádně bude vhodné mluvit o pseudofolku (nikoli v negativním smyslu). Proč? Inu, má se to tak: folk, to má totiž původně znamenat „lidová hudba“ (je jistá souvislost mezi tímto faktem a tím, proč jsme si pod jmenovaným výrazem zafixovali písničkáře - o tom třeba jindy). To, co Hlavenková s Dusilovou (Martin Zbrožek na houslích je hostem) aranžérsky a kompozičně „vyvádějí“, právě spadá do oblasti pseudolidové tvorby: ta je dost jasně čitelná jako primární inspirační zdroj, aranžérsky však zahalená do intimity, tak, aby se neukazovala příliš zjevně - to už by byl folklór. A tak jsme zadumaně poslouchali tyto zahloubané variace na lidovou tvořivost doplněné o hammondy, jazzové varhany. Kompozičně se triu dařilo, skladby jsou viditelně stavěny pro tento komorní, ryze poslechový účel: půlkou nohy v lidové hudbě, půlkou v jazzu a mírné improvizaci, to sedí.

Byl to vůbec vynikající koncert; nebýt toho šíleného hluku v publiku...

To sobota byla jiná. Společně s děčínskou hardcore partou jsme vyrazili opět do Garage, kde se konala **oldies party**. Ostrá akce!

V klubu nikdo nebyl. Jen barmán, dj a my. Nemusím zdůrazňovat, že jsme si soukromou garáž náležitě vychutnali, ačkoli ze začátku působila party dojmem nejabsurdnější věci na světě...

Radek Hendrych

P. S.: Třináctého března jsem byl v Biografu na **Killhim!** Obměněná sestava předvedla definici toho, co vzhledem k faktu, že **Killhim!** jsou (byli) moje oblíbená kapela, budu nazývat noční můrou. Rytmické chyby, šílený zvuk (pouze a jenom vinou kapely), indifferenční výkon... Kam se poděla ta kapela, které jsem věřil? Ne, nemám slitování s prezentací nedodělaných věcí...

Foto: Jan Berghauer
(www.kinosneznik.cz)

Pavel Švarc